

Ο Έτορε Μεσίνα γράφει στο blog του -στη ρωσική εφημερίδα "Sport Express- για το τεχνικό τιμ της ΤΣΣΚΑ Μόσχας ("την ομάδα του μες στην ομάδα" όπως αναφέρει χαρακτηριστικά), σε ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο για το το ρόλο που πρέπει να έχουν οι ασίσταντ κόουτς και τον τρόπο που πρέπει να συνεργάζονται με τους πρώτους προπονητές.

Για να διαβάσετε το πρωτότυπο πατήστε [εδώ](#) .

Αναλυτικά:

"Οι βοηθοί μου είναι αυτό που θεωρώ η αληθινή μου ομάδα. Ποτέ δεν πίστεψα ότι ανήκω στην ομάδα των παικτών. Πιστεύω ότι αυτοί πρέπει να έχουν την ησυχία τους, τη χημεία τους, τα δικά τους αστεία που θα κοροϊδεύουν εμένα ή τους άλλους προπονητές. Πρέπει να έχουν την ελευθερία να εκφραστούν, ειδικά αν κάποιος δεν είναι χαρούμενος με τις αποφάσεις μου. Δεν πιστεύω ότι αν είσαι φίλος με κάποιον θα έχει να κάνει κάτι με το χρόνο συμμετοχή ή το μέλλον σου στην ομάδα. Αυτή η «φιλία» θα λειτουργήσει όταν όλα πάνε καλά, αλλά όταν κάθεσαι στον πάγκο δεν είσαι φίλος με κανέναν. Οπότε δεν θέλω να προωθήσω τέτοιες καταστάσεις.

Έχω γίνει φίλος με πολλούς παίκτες που έχω κοουτσάρει, όπως τον Σάσα Ντανίλοβιτς, τον Ζόραν Σάβιτς, τον Ρομπέρτο Μπρουναμόντι, τον Αντουάν Ριγκοντό. Τους θεωρώ αληθινούς μου φίλους και μπορώ να τους τηλεφωνήσω ή να ζητήσω τη στήριξη τους

οποιαδήποτε στιγμή. Αλλά γίναμε φίλοι όταν σταμάτησε η συνεργασία μας.

Το τεχνικό τιμ είναι μια ομάδα στην οποία μπορούμε να κάνουμε ότι κάνουν κι οι παίκτες μεταξύ τους. Να αστερευτούμε, να φάμε πίτσα μετά το παιχνίδι και κάποιες φορές να τσακωθούμε για να αποβάλλουμε την ένταση. Είμαι τυχερός που έχω σπουδαίους ανθρώπους γύρω μου.

Με τον Λέλε Μόλιν η ιστορία κρατάει χρόνια. Κερδίσαμε μαζί το πρώτο εγχώριο πρωτάθλημα το 1980. Κοουτσάραμε την ομάδα κάτω των 15 στη Μέστρε. Είχαμε κάνει εκπληκτική επιλογή παικτών από την περιοχή της Βενετίας και του Μέστρε και καταφέραμε να φτιάξουμε μια εκπληκτική ομάδα, που κυριάρχησε για 2-3 χρόνια. Ο Λέλε είχε και την ομάδα που ήταν ένα χρόνο μικρότερη. Κάναμε παρέα, το ίδιο κι οι τότε κοπέλες μας.

Μετά πήγα στη Μπολόνια ως ασίσταντ κόουτς. Ο Λέλε πήγε στο Τρεβίζο. Εκεί ήταν βοηθός του Ζέλικο Ομπράντοβιτς, με τον οποίο είναι ακόμη καλοί φίλοι. Κέρδισε το πρωτάθλημα ως βοηθός του Μάικ Ντ' Αντόνι και άλλο ένα ως βοηθός του Πέταρ Σκάνσι. Ο Λέλε είχε την ευκαιρία να δουλέψει με σπουδαίους προπονητές και σπουδαίους παίκτες. Αυτό του έδωσε τη δυνατότητα να δει το παιχνίδι από μια διαφορετική οπτική γωνία, που με βοήθησε πολύ τώρα που συνεργαζόμαστε, από τη στιγμή που εγώ ποτέ δεν υπήρξα σπουδαίος παίκτης. Μου μεταδίδει εμπειρίες από μεγάλους παίκτες και προπονητές.

Από τη στιγμή που χώρισαν οι δρόμοι μας κρατήσαμε επαφή, αλλά ποτέ δεν είχαμε την ευκαιρία να δουλέψουμε μαζί, μέχρι το 2000-2001. Τότε πρόσφερε στον Λέλε μια θέση στο τεχνικό τιμ της Μπολόνια δίπλα σε μένα και τον Γκιρντάνο Κονσολίνι. Δέχτηκε και δημιουργήσαμε ένα αχτύπητο τρίο. Εκείνη τη σεζόν κατακτήσαμε το grand slam. Είχαμε δύο σπουδαίες σεζόν. Τελικά μου έκαναν αυτή την πρόταση από την ΤΣΣΚΑ το 2005 και του ζήτησα να έρθει χωρίς δεύτερη σκέψη.

Πραγματικά εκτίμησα το γεγονός ότι ήρθε μαζί με τη γυναίκα του στη Μόσχα, γιατί ξέρω ότι ήταν δύσκολο. Κι εμένα η οικογένεια μου βρίσκεται εδώ, με εξαίρεση την κόρη μου που σπουδάζει στη Βιέννη. Η γυναίκα του διδάσκει ξένες γλώσσες κι έχει ένα γιο και δύο κόρες που είναι αρκετά μεγαλύτερες από τον Φιλίπο. Είναι στην ηλικία που δεν μπορείς να μετακομίσεις γιατί τελειώνουν το γυμνάσιο και πάνε στο πανεπιστήμιο. Παρόλα αυτά ο Λέλε συμφώνησε να έρθει και πιστεύω ότι περνάμε καλά εδώ.

Ξέρει το παιχνίδι πολύ καλά. Είναι ήρεμος και πολλές φορές πρώτα σκέφτεται και μετά αντιδρά. Αυτό με βοηθά πολύ στη κατανόηση του παιχνιδιού και των παικτών. Ο Λέλε είναι υπομονετικός, όταν εγώ χάνω τη ψυχραιμία μου, κάτι που συμβαίνει συχνά.

Όταν ο Ζένια Πασούτιν (με τον οποίο είμαστε επίσης πολύ καλοί φίλοι) δέχτηκε την πρόταση από την Σπαρτάκ Άγιας Πετούπολης, είχαμε την ευκαιρία να πάρουμε τον Ντίμα Σακούλιν. Γνώρισα τον Ντίμα το πρώτο μου καλοκαίρι στη Μόσχα. Συνεργαζόταν με τον Ζένια στην εθνική ομάδα. Εκτιμώ τον τρόπο με τον οποίο καταλαβαίνει το μπάσκετ, το χιούμορ του και τον χαρακτήρα του στο παρκέ, εκεί όπου είναι ενεργός και δεν φοβάται να πει τη γνώμη του ή να απαιτήσει πολλά από τους παίκτες. Ακόμη κι αν μου λείπει η συνεργασία με τον Ζένια, ο Ντίμα μας δίνει έναν καινούργιο τρόπο που βλέπουμε τα πράγματα

Μια ακόμη προσθήκη στο τεχνικό τιμ το περασμένο καλοκαίρι ήταν ο Ντέιβιντ Βάντερπουλ, που μου θυμίζει τη δική μου κατάσταση, όταν ήμουν νεαρότερος κι άρχισα να προπονώ. Πιστεύω ότι μια μέρα θα γίνει σπουδαίος προπονητής. Είναι σαν τον γιο ενός βιομήχανου που του λένε «διάβασε πολύ, γιατί κάποια μέρα όλα αυτά θα είναι δικά σου». Δεν ξέρω αν το έχει καταλάβει, αλλά είναι σε μια τέτοια κατάσταση. Έχει γερές βάσεις με τις γνώσεις του, τον χαρακτήρα του και την εμμονή του να γίνεται καλύτερος. Τώρα δείχνει την ικανότητα να χειρίζεται τους παίκτες με τον σωστό τρόπο. Με αυτό εννοώ ότι έχει χτίσει μια διαφορετική σχέση από τότε που ήταν πρώην παίκτης και τώρα που είναι προπονητή, κάτι που θεωρώ πολύ σημαντικό.

Κατάφερε να βρει τη σωστή απόσταση που του επιτρέπει να έχει καλές σχέσεις με τους παίκτες, αλλά και να κερδίσει τον σεβασμό τους ως προπονητής. Ελπίζω να τον βοηθήσω να κάνει τα απαραίτητα βήματα για να γίνει σπουδαίος προπονητής κάποια μέρα. Επίσης έχει μεγάλη ικανότητα στο να «διαβάσει» το παιχνίδι κατά τη διάρκεια του. Κι αυτός είναι ένας λόγος που ήταν εξαιρετικός παίκτης. Μας βοηθάει πολύ και πιστεύω ότι τη φετινή χρονιά έχουμε σπουδαίο συνδυασμό βοηθών. Καμιά φορά αστειεύομαι λέγοντας ότι πήραμε έναν ακόμη ασίσταντ για να αναπληρώσουμε το γεγονός ότι εγώ γίνομαι χειρότερος προπονητής.

Λίγοι γνωρίζουν ότι αυτή τη χρονιά ένας παλιός φίλος και προπονητής από το Τελ Αβίβ, ο Μόσε Βιλκ μας βοηθάει. Είναι ένας εξαιρετικός αναλυτής του παιχνιδιού, αναλύοντας το παιχνίδι όχι μόνο στατιστικά, αλλά και τεχνικά, επικεντρώνοντας στις συνήθειες του

αντιπάλου. Με βοηθάει σε προσωπική βάση πολλά χρόνια. Σε κάθε φάιναλ-φορ έκανε προετοιμασία με την ομάδα, πάντα στη σκιά και πάντα ανταλλάσσοντας απόψεις. Αυτή τη χρονιά ο Αντρέι Βατούτιν ήταν πολύ ευγενικός να τον προσκαλέσει να συνεργαστεί μαζί μας επίσημα.

Τα εύσημα για το καλό ξεκίνημα που είχαμε, παρά τις δυσκολίες που αντιμετωπίσαμε, ανήκουν στους συνεργάτες του, που έχουν έναν πολύ σημαντικό ρόλο. Ακόμη περιμένω από το ρούκι... δείπνο του Ντέβιντ και του Ντίμα. Μας το υποσχέθηκαν. Και πραγματικά φοβάμαι ότι θα μας καλέσουν για φαγητό σε ένα μικρό μέρος στη μέση του πουθενά για να γλιτώσουν τα χρήματα...

Ξέρω ότι ζητάω πολλά από τους βοηθούς μου. Αλλά το σημαντικό για τη μικρή μας ομάδα είναι ότι κάνουν τα πάντα με μια θετική διάθεση κι αυτό καλύπτει το γεγονός ότι μερικές φορές ανησυχώ για τον τρόπο που παίζουμε. Προσωπικά δεν είμαι τόσο αισιόδοξος. Προσθέτοντας το δικό τους χαρακτήρα στο δικό μου χαρακτήρα βοηθάει πολύ την ομάδα. Συν του ότι κάνουν ατομικές προπονήσεις με τους παίκτες τα πρωινά. Συνήθως ο Λέλε κι ο Ντίμα αναλαμβάνουν τους ψηλούς, ενώ ο Ντέβιντ αναλαμβάνει τους νεαρούς γκαρντ.

Ο Νίκος Ζήσης αυτή τη στιγμή παίζει με περισσότερη αυτοπεποίθηση και επιθετικότητα χάρις στη βοήθεια του Ντέβιντ. Αυτός του έδειξε πώς να συνδυάζει την επιθετικότητα προς το καλάθι με την ανάγκη συνεργασίας με την ομάδα. Είμαι χαρούμενος για την πρόοδο που έχει κάνει ο Νίκος και τώρα αστειεύομαι με τον Ντέβιντ ότι πρέπει να αναλάβει τον Κεϊρού και τον Σβεντ για να πάνε κι Ζαυτοί στο επόμενο επίπεδο.

Το να είναι κανείς βοηθός μου δεν είναι τόσο δύσκολο, αλλά καμιά φορά μπορεί και να είναι. Δεν ενοχλώ κανέναν πέρα από την ώρα της δουλειάς. Δεν τους παίρνω τηλέφωνο στη μέση της νύχτας. Μετά το παιχνίδι είμαι τόσο κουρασμένος που απλά βλέπω το παιχνίδι μόνος μου για να καθαρίσω το μυαλό μου και μετά πάω για ύπνο. Ακόμη κι αν είμαι τρελαμένος ή στρεσαρισμένος δεν θα ξημερωθώ βλέποντας παιχνίδια.

Πρέπει να ξεκουραστώ, να ξυπνήσω νωρίς -στις 7.30 το πολύ στις 8.00- ακόμη και μετά το παιχνίδι. Αλλά περιμένω από αυτούς να προτείνουν νέες ιδέες. Κατά τη διάρκεια της προπόνησης όταν στήνουμε τις ομάδες θέλω να δημιουργούν προβλήματα στην ομάδα που κατευθύνω εγώ. Θέλω να δημιουργηθούν καταστάσεις σαν να είναι ένα κανονικό παιχνίδι. Θέλω να φανταστούν πως ο αντίπαλος θα προσπαθήσει να δημιουργήσει προβλήματα.

Θέλω να σκεφτούν ιδέες και να είναι έτοιμοι να τις εκφράσουν και να τις υπερασπιστούν, αλλά την ίδια στιγμή να δεχτούν το γεγονός ότι θα είναι δική μου απόφαση το αν θα χρησιμοποιήσω την ιδέα τους ή όχι. Η μεγαλύτερη αρετή ενός βοηθού είναι η ανιδιοτέλεια. Όταν αρχίσουν να ζηλεύουν ότι ο προπονητής χρησιμοποίησε την ιδέα τους, η οποία τελικά αποδείχτηκε κλειδί για τη νίκη και πάρει όλη τη δόξα χωρίς να τους αναφέρει, τότε δεν είναι πια καλοί βοηθοί. Ήμουν κι εγώ ασίσταντ. Όταν άρχισα να σκέφτομαι ότι μπορώ να τα καταφέρω και μόνος μου, ήμουν τυχερός που βρήκα την ευκαιρία μου.

Από την άλλη ο χεντ-κόουτς δεν πρέπει ποτέ να μπερδέψει την αφοσίωση με την ικανότητα του να ακολουθείς και να συμφωνείς. Ένας καλός βοηθός θα μπορεί να πει στον κόουτς «κοίτα πηγαίνουμε σε λάθος κατεύθυνση» και να του εξηγήσει το γιατί. Πρέπει να το πεις αν ο κόουτς διαλέγει τη λάθος κατεύθυνση.

Είχα πολύ λίγα προβλήματα με τους βοηθούς μου κατά τη διάρκεια της καριέρα μου. Και συνέβη όταν είχα βοηθός έναν... μετά-Χριστόν προφήτη. Αυτοί οι άνθρωποι είναι καλοί στο να λένε «έπρεπε να κάνουμε αυτό» μετά το παιχνίδι «ή θα έπρεπε να κάνουμε κάτι γι' αυτό» όταν τα πράγματα δεν πάνε καλά. Τι να κάνουμε; Κάνε την πρόταση σου.

Διαφωνούμε με τους συνεργάτες μου όλη την ώρα, το οποίο είναι καλό για τη δουλειά μας. Στη θεωρία το ονομάζουν «οργανωτική συμπεριφορά» και τονίζουν ότι σε ομάδες σκέψης (το να παίρνουμε αποφάσεις όλοι μαζί τις περισσότερες φορές μας οδηγεί στο να σκεφτόμαστε με τον ίδιο τρόπο) μπορεί να είναι ένα μεγάλο πρόβλημα.

Σε τέτοιες περιπτώσεις όταν ένας διαφωνεί αποφεύγει να εξηγήσει την άποψη του επειδή φοβάται την κριτική. Μπορεί να είναι καταστροφικό, όμως, αυτό. Οπότε ένα καλό που κάνω ως προπονητής είναι ότι δεν ενισχύω τις ομαδικές σκέψεις. Σπρώχνω τους συνεργάτες μου να μου πουν τι δεν πάει καλά κατά την άποψη τους και να δημιουργήσω αντιπαραθέσεις.

Αν όλοι σκεφτόμαστε με τον ίδιο τρόπο, τότε δεν χρειαζόμαστε τους βοηθούς. Από την άλλη κάνουμε πολλές συσκέψεις, στο πουλμαν, ακόμη και στον πάγκο κατά τη διάρκεια των αγώνων. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που κάθομαι ανάμεσα στους βοηθούς μου κατά τη διάρκεια των αγώνων από την πρώτη ημέρα μου ως πρώτος προπονητής. Θέλω οι συνεργάτες μου να μιλούν κι είναι δική μου ευθύνη να παίρνω ότι θεωρώ σημαντικό. Κατά τη διάρκεια του αγώνα ποτέ δεν τους εξηγώ γιατί διάλεξα κάτι κι όχι κάτι άλλο, επειδή δεν

έχουμε την πολυτέλεια του χρόνου. Αλλά θέλω να ακούω τη φωνή τους.

Είμαστε τυχεροί που έχουμε στη Μόσχα αφοσιωμένους οπαδούς που μας σέβονται, επειδή στη Μπολόνια είχα 8-9 χιλιάδες βοηθούς που σηκώνοντουσαν και φώναζαν τι πρέπει να κάνω. Ήταν δύσκολο να απομονωθώ. Είμαστε τυχεροί επίσης που κερδίζουμε τα περισσότερα από τα παιχνίδια που δίνουμε. Την πρώτη χρονιά τα πήγαμε πολύ καλά και ήμουν σε καλή διάθεση. Μια φορά κάποιος σηκώθηκε και μου φώναξε «βάλε αυτόν». Εκεί τη στιγμή γύρισα, τον κοίταξα και του είπα «Είναι μια πολύ καλή ιδέα! Θα το κάνω αμέσως». Και τον έβαλα. Αμφιβάλλω αν θα το έκανα ξανά, όμως...»